

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLICATIONS ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 61 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень!
у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, зареєстроване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Winnipeg, Man.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ТРУДЯЩІ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ
ЗАВОЙОВУЮТЬ ТЕХНІКУ

(На основі двох статтів Юджина Лайона, кореспондента Юнайтед Прес.)

В минулому числі "УРВ" писали ми про статті Джорджа Г. Вільямса про Радянський Союз. Згадували ми там і про статті Юджина Лайона, кореспондента Юнайтед Прес, що цілий ряд їх було вміщено у вініпегській "Фрі Прес". В останніх двох статтях він спеціально обговорює питання завоювання техніки трудящими Радянського Союзу.

Радянський Союз розвиває нові методи інтенсивного технічного навчання. Він став великою експериментальною лабораторією індустріальної кваліфікації широких мас — чоловіків і жінок. Результат цього, без сумніву, відібється на технічному навчанні цілого світу.

Коли передбачене п'ятилітнє індустріальне будівництво зростає й поширюється, вирісала потреба найшвидшого змобілізування кількомільйонної армії фахових і півфахових робітників — техніків, формальних, інженерів, адміністраторів. Від початку п'ятилітньої поперх 5 мільйонів нових робітників втягнуто в індустрію. Інші мільйони буде додавано кожного року. До кінця закінчення п'ятилітньої треба вивчити коло півмільйона техніків і інженерів.

Провідники радянської влади винайшли новий спосіб швидкого вивчання сирого селянського матеріалу на фабричних робітників, а звичайних фабричних робітників на керівників або техніків.

Кожна фабрика стає одночасно школою. Вона не тільки продукує товари, а й фахових робітників. Поодинокі економічні трости самі вивчають своїх фахівців, адміністраторів, провідників. Найбільші підприємства мають наукові заклади, які в деяких випадках провадять денні й нічні школи, випускаючи не тільки фахових механіків, але й спеціалізованих техніків. Одночасно вони зв'язані контрактами з технікумами та університетами.

Найцікавішим є відношення між школою й індустрією. Там зломлено поріг між теорією й практикою. Величезна більшість шкіл є невідомою частиною фабрики або індустрії. Студент в більшості свого часу є одночасно учнем і робітником, він поєднує працю з наукою. Технічні школи є тому під загальною зверхністю Вищої Ради Народнього Господарства, або поодиноких комсарятів, як наприклад залізнично-розійні школи є під керівництвом залізнично-розійних комсарятів.

Не тільки поодинокі трости виховують у своїх школах-фабриках своїх фаховців, але навіть поодинокі фабрики організують і втримують власними засобами свої школи, обслуговують їх власним персоналом.

Уряд через центральні освітні організації дає всякий можливий провід цим школам, які, починаючи від тримісячних сирих індустріальних рекрутів, розвиваються аж до трох-річних або чотирох-річних технікумів, які випускають висококваліфікованих інженерів.

Радянський Союз швидко переборює старий примітивізм і суєвіри до машини серед населення, швидко перетворюючи його на машинну цивілізацію. Голодний на робочу силу індустріальний велетень не може чекати на вивчання фаховців відомим в цілому капіталістичному світі довгим процесом.

Трейд-юні (профсоюзи), урядові біржі праці і інші економічні установи — всі швидко темпом провадять коротко-термінові курси для перероблення "чорно-робочих", як там називають, на кваліфікованих робітників.

Всюди закликається робітників вивчати техніку. В кожній майже фабриці є "культурні комітети", до яких кожний робітник може звертатися за вказівками для поліпшення своєї кваліфікації.

Всюди є вечірні курси, на які робітники ходять після своїх здатностей і знання. Найпростіший курс — це тримісячний, або шестимісячний, по три години на вечір. Він дає можливість чоловікові й жінці перейти у вищу кваліфікацію. Кваліфікації й дипломи цих курсів для отримання відповідальної роботи також добрі, як і дипломи технікумів чи університетів. На них ходять головне дорослі робітники, які мають практичне знання, але не мають теоретичного.

Хоч денні технікуми й університети нагадують собою школи капіталістичного світу, то проте ніде в світі нема такого зв'язу між цими школами й індустрією, як в Радянському Союзі. В десятках тисяч випадків студентів підтримують в школах ті фабрики, до яких ці студенти по закінченні школи мають йти працювати.

Але найбільш характерними інституціями технічного навчання, які можуть мати найбільший ефект на освітній процес в цілому світі, є так звані "фабричні школи". Вони вивчають молодих хлопців і дівчат від 14 до 20 літ на кваліфікованих робітників за посередництвом методи, яка лунить в собі урівнене навчання вищої технічної школи й працю молодого робітника під наглядом старшого кваліфікованого робітника. Зараз в таких фабриках-школах вчаться поперх один мільйон молодих

учнів-робітників, і кілька сот тисяч буде прийнято до них в протягу кількох найближчих місяців.

Такий зміст двох останніх статтів Юджина Лайона, кореспондента Юнайтед Прес, що були вміщені у вініпегській "Фрі Прес" з 5 грудня 1931 р. Коментарів до цих статтів не потрібно. Хіба треба ще раз зазначити, що хоч містять їх капіталістична преса, то проте ніколи ви й згадки не побачите про ці статті на шпальтах жовтоблукитної преси, яка заповнена тільки різними найдрітнішими й найпідлізшими брехнями про Радянський Союз.

ХТО ЇХ БУДЕ СУДИТИ

Англійські судді запротестували проти знижки їм "заробітної плати", каже телеграма з Лондону з 5 грудня. Свій протест представили вони урядові через суддю-лорда Сенкі. Ім після найновішого закону "заробітної плати" май бути знижена на 20 процент.

При тій нагоді вийшло наверх, скільки ті судді дістають платні на рік.

"Лорд гай Канселор" (лорд Сенкі) дістає \$50,000 на рік. Тривають тисячі доларів дістає як суддя, а два тисячі доларів як голова палати лордів — це й робить кругленьку суму в п'ятьдесят тисяч доларів на рік.

Лорд чіф судді дістає \$40,000 "заробітної" платні на рік. Судді з дивізії "кінг-бенчу", яких є 22, дістають по \$25,000 на рік "заробітної" платні. Коли їм зірветься 20 процент платні, то вони діставатимуть лише по дві тисячі доларів на рік.

Деякі з них вислужили вже на цій посаді по 15 літ і вони мають вже право на \$17,500 річної пенсії.

Вони скаржаться, що коли їм зірветься 20 відсотків "зарплати", то їхня платня буде тільки на \$2,500 більша від той пенсії, яка їм прислугує.

Деякі з цих суддів мають вже по 79 і 80 літ. Один з них, вислужив Лондон має 81 рік і дістає \$30,000 річно "заробітної" платні.

Такі трішки дістають від \$25,000 до \$50,000 річної платні. Вони можуть вже й порозігнувати — то проте діставатимуть по \$17,500 пенсії на рік. Але вони не резигнують — це така робота, що й в капіталістичному світі можна навіть по смерті виконувати за посередництвом спиритизму.

Це робітник коли працює, то й на прожиток не заробляє. Коли втратить працю — здирає з голоду. До пенсії ніколи не доробиться, бо хоч в теорії є такі індустрії, що виплачують їм у них своє здоров'я, робітничі прислугує пенсія, однак на ділі до той жебрацької пенсії робітник не доробиться, його лямсе проженуть скорше з роботи, щоб не дати пенсії.

Цікаво, чи підуть лондонські судді на демонстрацію, щоб запротестувати проти знижки заробітної плати? Коли вийдуть, а поліція порозбивають їм голову, або поарештують, хто їх судитиме?

НЕ ЛІКАРІ, А ЗВИЧАЙНІ ШАХРАЇ
З II ІНТЕРНАЦІОНАЛУ

На початку листопада кінчився скликання у Парижі спільний пленум виконкомів II та Амстердамського інтернаціоналів. Пленум цей зібрався з дуже серйозної міжнародної ситуації. Провідна партія II інтернаціоналу — англійська "партія праці" — зазнала катастрофічної поразки від буржуазії. На Далекому Сході фактично почалася війна. Японія явно за згодою з Англією й Францією напала на Китай, щоб забезпечити собі китайську здобич і створити плацдарм для воєнних походів на цілому Сході і наперед дати майбутньої війни проти СРСР. Американський імперіалізм теж обстоє свою здобич. Ліга Націй виконує подвійне завдання: вона силкується приспати увагу мас пацифістськими фразами і разом спрямувати поділ здобичі на певні рейки.

Тим часом скрізь шаліє криза. Мільйони пролетарів залишаються без праці, а тим, кому капіталізм ще дає працювати, день-у-день зникають життєвий рівень. Водночас дедалі більше шаліє реакція, яку підсилюють соціал-фашистські прислужники.

Що ж сказали ватажки II інтернаціоналу й амстердамців із приводу такого становища?

Вони, звісно, не могли мовчки обійти поразку лейборістів в Англії, а проте жадним словом не критикували МекДоналда, Сноудена й Томаса і навіть не згадали їхніх імен. Зате учасники паризького пленуму вітали Гендерсона, того самого Гендерсона.

Коли японський імперіалізм напав на Манджурію, лідер II інтернаціоналу Вандервельде отверто заступився за нього. Японська соціал-демократія цілком підтримала "рідних" імперіалістичних хижаків. Проте у ватажків II інтернаціоналу не знайшлося ані слова, щоб засудити це.

Та вони й взагалі воліли б краще не говорити про це подію, що надзвичайно турбує весь міжнародний пролетаріат. Тільки цікування про Лигу Націй, намагання зберегти серед частин робітництва жевнецькі ілюзії спонукало ватажків II інтернаціоналу піднести сучасну формальний, безсильний протест. Про якусь енергійну міжнародну акцію вони, звісно, й чути не хотіли.

Щодо світової господарної кризи вони загальними фразами констатували "моральне" банкруцтво капіталізму, який "нивеляє свою нездатність зберігати рівновагу між продукцією виробничого апарату, споживною спроможністю та власною робочою силою, і тому мусить заперечувати свої власні закони".

Начебто анархія з капіталістичного виробництва є тільки "протиположність між перепродуцією та марнотратством на одному боці і скрутою та голодом на другому", а не закон капіталізму.

Для соціал-фашистів нема тепер матеріального банкруцтва капіталізму, а тільки "моральне". Це саме вони рішуче відмовляються прискорити матеріальне банкруцтво капіталізму в майбутньому. Це, кажуть вони, не їхнє завдання. Зате вони знову опираються на новий рецепт, щоб "розв'язати" кризу.

В резолюції, що й запропонував Блом і ухвалив пленум, говориться про потребу "міжнародного порозуміння" тощо.

Але/зараз соціал-фашистські ватажки заявляють, що досвід минулого не дозволяє їм "покласти на капіталістичні уряди великі надії щодо здійснення цієї програми".

Отже вони плекають лише невеличкі надії. А що ж робити пролетаріатові? На це вони відповідають:

"Робітники, як жертви кризи, як жертви тих заходів, що їх вживають підприємці проти кризи, як жертви самоти урядів повинні чекати на той

НЕ ДІЖДУТЬ ЖОВТОБЛУКИТНІ ОТАМАНО-БАНДИТИ
РОЗБАЗАРЮВАТИ БІЛЬШЕ УКРАЇНУ!

ДО ДЕСЯТИХ ГАНЕБНИХ РОКОВИХ НАІЗДУ ПЕТЛЮРІВСЬКИХ НАЙМИТІВ ПОЛЬСЬКОЇ ШЛЯХТИ НА ТЕРИТОРІЮ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ.

Один з наших читачів записує нас, що то за якийсь базарський десятиліття справляла жовтоблукитна преса цього року в Канаді і в старому краю, що навіть перший листопад побіг перед цим базаром. Що то за повстанці були, що їх "московські окупанти" розстріляли під селом Базаром 22 листопада?

У відповідь на це запитання скажемо, що, на жаль, через повні руки іншої роботи, ми до цього часу не висвітлювали цього петлюриського бандинського базару. На цьому місці скажемо про него коротко.

При кінці жовтня й на початку листопада 1921 року польська шляхта збирала із своїх таборів петлюриських "козаків", між якими було багато офіцерів з царської армії, різної білогвардійщини, частини донських козаків, озброїла їх і під проводом Тютюнника виїхала на Україну для погромницької роботи.

Цих бандинців організував не сам Тютюнник та Петлюра-Тарнівський. Їм допомагали — відомий генерал-бандин Булак-Балахович та Савітків. Зброю дав генеральний штаб II-го відділу шесті польської армії у Львові.

Організатори цього наїзду на Радянську Україну вклали такій "досконалий" план і так сподівалися на успіх, що їхній відділ не встиг ще перейти в Галичину через радянський кордон, як з Варшави, Букарешту, Риги вже доносили, що "повстанці захопили Житомир, вирізували в ному 3,000 комуністів", "захопили Київ", десятки міст, сіл і т. д. На ділі ж на Україну перейшло було кілька

днів, коли вони, діючи самі, змогли зайти тільки на власні сіли. Інтернаціонал закликає їх до акції. Вони цієї акції не однакові й не можуть бути однакові. Вони різні за залежністю від країн і політичних умов".

Ще недавно, 25 жовтня, орган "австро-марксистів", виденська "Арбайтерцайтунг" заявив, що "світову суперечку між капіталізмом і соціалізмом не можна розв'язати у такій маленькій, економічно залежній, з військового погляду беззахисній країні, як Австрія". А тепер ватажки II інтернаціоналу запевняють, що кожна країна має окремо покітнутися з капіталізмом.

Так можуть говорити тільки люди, що остаточно втратили сором перед робітництвом, що глузують із злиднів мільйонів пролетарів, які ще досі довіряли II та Амстердамському інтернаціоналові.

Про соціал-фашистів багато говорилось мов про "лікарів капіталізму". Паризький пленум показує, що вони не лікарі, а звичайні шахраї.

П'єр Жан.

Париж.

АРЕШТУВАННЯ НА ЗАХІДНО-БІЛОРУСЬКИХ ЗЕМЛЯХ.

"Люстровани Курієр Подзєєни", 16 листопада, повідомляє: Велику сензацію викликає в Гродні викриття на терені гродненського повіту широкого розгалуженої сітки ачєйок і районових комуністичних комітетів.

Дня 7 листопада натрачено на перші сліди протидержавної організації. Слідство довело 11 листопада до масових арештувань комуністичних діячів на терені гмін Бжостовіца, Крики і Олексині, гродненського повіту.

До нинішнього дня арештовано 58 осіб. Треба передбачувати, що кількість арештованих значно зростає.

відділів цієї озброєної польською владою збираних, недо-битків "армій" Петлюри, Бачковича та Савинкова; з 27 на 28 жовтня перейшло коло Жорновки 400 людей піхоти і 200 кінноти; з 28 на 29 вересня коло Корця перейшли відділи донських і кубанських козаків; інші знову відділи перейшли в інших місцях. Йшли вони в трох напрямках: одні хотіли прорватися через Подільшину на Київщину; другі — йшли на Коростень, щоб захопити той залізничний пункт; інші на Житомир, де мали вирізувати 3,000 комуністів.

Головні сили їх були сконцентровані в районі Чортків-Копичинці, звідки вони вдарили на Україну.

Головний керівник цього бандинського наїзду Тютюнник, видаючи 23 жовтня 1921 року "таємний наказ повстанській армії" у Львові, між іншим сказав в ному так:

"Партизано - повстанський штаб при головному командувальному військ-УНР розформувати і замість цього залучити українське інформаційне прес-бюро при експозитурі II-го відділу польського генерального штабу у Львові".

А 2 листопада 1921 року з селом Балаховка у своєму докладі "до пана Головного Отамана" Петлюри, який із своїм урядом був тоді в Тарнові, Тютюнник доносили, що в Копичинцях зібрано 880 чоловік, і що "цей відділ одержав зброю: 200 рушниць, 10,000 набойів до них, 5 кулеметів, 4 бинди з набоями і 12 без них і вночі з 25 на 26 жовтня перейшов покісно в пішому порядку через радянський кордон.

Зброю, звичайно, отримано було через генеральний штаб

польської армії. Так рапортував Тютюнник "головному отаманові".

Цей бандинський наїзд, сформований польською владою, перейшов на Україну, наробив багато шкоди, понапав села, понішив зібраних селянами врожай, пролив немало невинної крові. Але мети не осигнув. Відділи червоної армії за допомогою селянства, яке добре знало місця наступу Пилсудського на Київщину; другі — йшли на Коростень, щоб захопити той залізничний пункт; інші на Житомир, де мали вирізувати 3,000 комуністів.

Головні сили їх були сконцентровані в районі Чортків-Копичинці, звідки вони вдарили на Україну.

Головний керівник цього бандинського наїзду Тютюнник, видаючи 23 жовтня 1921 року "таємний наказ повстанській армії" у Львові, між іншим сказав в ному так:

"Партизано - повстанський штаб при головному командувальному військ-УНР розформувати і замість цього залучити українське інформаційне прес-бюро при експозитурі II-го відділу польського генерального штабу у Львові".

А 2 листопада 1921 року з селом Балаховка у своєму докладі "до пана Головного Отамана" Петлюри, який із своїм урядом був тоді в Тарнові, Тютюнник доносили, що в Копичинцях зібрано 880 чоловік, і що "цей відділ одержав зброю: 200 рушниць, 10,000 набойів до них, 5 кулеметів, 4 бинди з набоями і 12 без них і вночі з 25 на 26 жовтня перейшов покісно в пішому порядку через радянський кордон.

Зброю, звичайно, отримано було через генеральний штаб

польської армії. Так рапортував Тютюнник "головному отаманові".

Цей бандинський наїзд, сформований польською владою, перейшов на Україну, наробив багато шкоди, понапав села, понішив зібраних селянами врожай, пролив немало невинної крові. Але мети не осигнув. Відділи червоної армії за допомогою селянства, яке добре знало місця наступу Пилсудського на Київщину; другі — йшли на Коростень, щоб захопити той залізничний пункт; інші на Житомир, де мали вирізувати 3,000 комуністів.

Головні сили їх були сконцентровані в районі Чортків-Копичинці, звідки вони вдарили на Україну.

Головний керівник цього бандинського наїзду Тютюнник, видаючи 23 жовтня 1921 року "таємний наказ повстанській армії" у Львові, між іншим сказав в ному так:

"Партизано - повстанський штаб при головному командувальному військ-УНР розформувати і замість цього залучити українське інформаційне прес-бюро при експозитурі II-го відділу польського генерального штабу у Львові".

А 2 листопада 1921 року з селом Балаховка у своєму докладі "до пана Головного Отамана" Петлюри, який із своїм урядом був тоді в Тарнові, Тютюнник доносили, що в Копичинцях зібрано 880 чоловік, і що "цей відділ одержав зброю: 200 рушниць, 10,000 набойів до них, 5 кулеметів, 4 бинди з набоями і 12 без них і вночі з 25 на 26 жовтня перейшов покісно в пішому порядку через радянський кордон.

Зброю, звичайно, отримано було через генеральний штаб

польської армії. Так рапортував Тютюнник "головному отаманові".

Цей бандинський наїзд, сформований польською владою, перейшов на Україну, наробив багато шкоди, понапав села, понішив зібраних селянами врожай, пролив немало невинної крові. Але мети не осигнув. Відділи червоної армії за допомогою селянства, яке добре знало місця наступу Пилсудського на Київщину; другі — йшли на Коростень, щоб захопити той залізничний пункт; інші на Житомир, де мали вирізувати 3,000 комуністів.

Головні сили їх були сконцентровані в районі Чортків-Копичинці, звідки вони вдарили на Україну.

Головний керівник цього бандинського наїзду Тютюнник, видаючи 23 жовтня 1921 року "таємний наказ повстанській армії" у Львові, між іншим сказав в ному так:

"Партизано - повстанський штаб при головному командувальному військ-УНР розформувати і замість цього залучити українське інформаційне прес-бюро при експозитурі II-го відділу польського генерального штабу у Львові".

А 2 листопада 1921 року з селом Балаховка у своєму докладі "до пана Головного Отамана" Петлюри, який із своїм урядом був тоді в Тарнові, Тютюнник доносили, що в Копичинцях зібрано 880 чоловік, і що "цей відділ одержав зброю: 200 рушниць, 10,000 набойів до них, 5 кулеметів, 4 бинди з набоями і 12 без них і вночі з 25 на 26 жовтня перейшов покісно в пішому порядку через радянський кордон.

Зброю, звичайно, отримано було через генеральний штаб